

Човек уз човека

Овај избор из савременог песничког стваралаштва турске народности у Југославији је осврт на свет својеврсног богатства иначе мало познатог у нашој земљи. То је поезија у којој оријент остаје само као одјек традиције и крвне везе:

„слушао се глас одјека далеког“

(Фахри Али)

док се срж стиха одликује животом и стваралачким духом југословенског простора:

*„у мирису што избија
из ове земље
најдубље
најдраже земље у нама“*

(Емин Илхами)

Можда и због овог карактеристичног тrena који траје, то стваралаштво заслужује већу пажњу код нас, а несумњиво је, оно има снаге и уметничке вредности да учини тај корак:

*„да се сетиш што заборави
све што заборави
баш ова песма
ова песма
ова“*

(Нусрет Дишо Улку)

Песници турске народности, међу којима има и веома плодних прозаиста, углавном живе и раде на Косову и у Македонији (Приштина, Призрен, Скопље) и ту су уредници и новинари новина и часописа на турском језику. Крајем 1975. године штампан је и 100-ти број њиховог месечног часописа за књижевност, уметност и културу „СЕСЛЕР“ који излази у Скопљу и у којем сарађују многи истакнути посленици наше културе. Свакако, ово је прилог више истини да ови творци песничке лепоте већ дуже од две деценије вредно и зналачки плове књижевним плимима и неизбежним осекама.

Илхани Емин

У НАМА

Њиве имају
Струк птица

Њиве имају
Глас таласа

У лејама њива
Осташе
Дечји опанци

Моје детињство оста
У мирису што избија
Из ове земље
Најдубље
Најдраже земље у нама

Нусрет Душо Улку

ПЕСМА О ПЕСМИ

Ова
Ова песма
Баш ова песма
Учиниће
Да заборавиш успомене
Да заборавиш чега се сети
Да се сетиш што заборави
Све што заборави
Баш ова песма
Ова песма
Ова

Авни Енгулу

ГОРЧИНЕ

Час слатке могу бити
А час горке
Не знадох
Горчине

Хасан Мерџан

ДОК СЕ НЕ РОДИШ ПЕСМА

Створићу те од пепела
Даћу сунчане очи
Парче исплетеног срца
И нешто скривене среће од жмурке мог детињства
Причаћу ти и последњу Црвенкапину причу
(Открићу тајну снова моје баке)
(Која полете са крилатим песницима Призрена)
(А ти никоме ни речи)
Слажем се и на растанак
Нацртаног између усана Месеца
Знај, бићу све што зажелиш
И умрећу у твојем сну
Заборављени песник остаћу
Док се не родиш песма
Песма ненаписана

Неџати Зенерија

ВАРИЈАЦИЈА ЗА ЛОРКУ

Лорка, вечерас волеће једна трава
од ње остаће зелено
на сенкама

Лорка, вечерас волеће један лист
после њега падаће киша
са сребром

Лорка, вечерас волеће једно дрво
за њим паиће небо
сво у плавом

Лорка, вечерас волеће један песник
од њега остаће песма
у болу свом

Фахри Али

ПОНОВО ПОЧИЊЕМ СВОЈЕ НЕПОСТОЈАЊЕ

*Тихо шумели су ветрови тихо
Слушао се глас одјека далеког
За љубав знати — корак је човека
Копље некада постајем
У рукама рода не постојим, то није лудост*

*Широко травке су пожутеле широко
И само ја постојим међу њима
Међу ружама непознат
Дани нека пролазе и ноћи ове
И љубав да остане у нама*

*Прођох поред месарнице — нема више мачака
Уђох на пијак разних мириса
Испих сок и лице ми пожуте
У груди ако ми прогледају, у срце, све је измешано
У очима човека не постојим, то знам*

Суат Енгулу

ПОРЕД МЕНЕ

*Нема
Твојих прстију у мојој коси нема
Твоје очи
У даљине иду
Плакати не могу
Ти си поред мене*

Бајрам Ибрахим

О СУТРАШЊИМ ПЕСМАМА

*У нехтења се скупљају боје времена
А један сат ради по својој вољи
Једе дан
Упркос сутрашњих песама
Тако и век нестаје
О сутрашњим песамама, што још ...*

Искендер Музбег

ПЕСМА О ВОДИ

Створени смо
Док је камење расло
И земља у ходу
И овде и тамо
Руке своје пружила вода
Скривена негде у небу

Ирфан Белур

ПРОБУЂЕНИ ПЕСНИК

Још није зора, побеђена ноћ још није
У бесању тражим лепу мисао
Наоружану кожу рађања збацих
Јао каква бол од крикова ноћи

Покривамо гроб у нашим погледима
Невине осташе очи пред избоденим телом
Човек да сања сабрата и воли вечно
Дан је тежак на грудима моћних

За трен зовем себе у простору
Изгубљен у шуми студених лица
Истина века враћа ме дану

Пробуђени песник. Мисао се бори са бледим сенкама
Откривене тајне природе даће људскост
Дубоко у бесдању одишемо

Алтај Сурој Реџепоглу

Човек уз човека
И расанци увек присутни
Живот их граби
Увек човек уз човека

Избор и препев:
Хасан Марџан и
Милица Пајић — Жил